

## I. Bakalářská práce

Klára Bartášková: Rostislav Novák

**Vedoucí práce:** PhDr. Marie Rakušanová, Ph.D.

Posudek vedoucího práce:

Klára Bartášková si jako téma své práce zvolila dílo nepříliš známého, avšak velmi zajímavého umělce Rostislava Nováka. Novákova umělecká tvorba dosud nebyla uceleně zpracovaná v rozsáhlejší monografické studii, což Klára Bartášková na několika místech své práce zdůrazňuje a přizpůsobuje tomuto faktu také své ambice. Svou bakalářskou prací rozhodně nechce suplovat rozsáhlé odborné zpracování čtyřicetiletého uměleckého působení Nováka nejen na české, ale i evropské umělecké scéně. Bartáškové cílem je systematizovat Novákův umělecký vývoj jednak prostřednictvím textové části a jednak obrazové přílohy, soustředující přehled Novákových dostupných uměleckých děl. Předkládaný text záměry uspokojivě naplňuje a vyhovuje jak po obsahové, tak po formální stránce nárokům kladeným na bakalářskou práci.

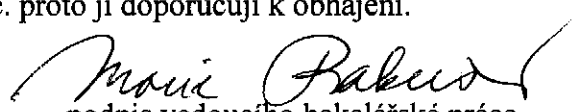
Bartášková studii přehledně člení. V mapování Novákova života a tvorby postupuje chronologicky, k jednotlivým fázím však zaujímá kritické stanovisko a zdůrazňuje momenty, které jsou dle jejího názoru pro pochopení Novákova díla klíčové. Kromě Novákových raných zahraničních pobytů, tak Bartášková věnuje zvýšenou pozornost problematice Novákovy osobité tvorby v oblasti grafických technik (s. 6, 15-16), jejichž široké možnosti využití mohl pochopit během svého školení v dílně Victora Vasarelyho, dále Novákovým realizacím v architektuře (s. 11-12) a jeho využití fotografie v médiu malby (s. 17-19). Bartášková se s Novákovou tvorbou i s autorem samotným musela seznámit prostřednictvím osobního kontaktu, protože publikovaných prací o jeho díle, o které by se při koncipování práce mohla opřít, bylo velmi málo. Tato znalost Novákova díla ji opravňuje k vyjádření vlastního názoru o největším významu poslední fáze Novákovy tvorby spadající do posledních dvou desetiletí (s.22-26). Ačkoliv by mohl být tento Bartáškově názor vyargumentován odborně přesvědčivěji (poukaz na politickou svobodu a „plodnost“ tohoto období není kriticky problematizovaným důkazem), je jistě cenným výsledkem prvního rozsáhlejšího výzkumu, který kvůli bakalářské práci realizovala.

Několik výtek bych měla k členění obrazové přílohy a k seznamu vyobrazení, který ji doprovází (s. 30-52). Bylo by vhodné neprokládat vyobrazení Novákových děl dokumentačními materiály (fotografickými záběry z výstav, fotografiemi autora, výstavními plakáty), nebo alespoň nereprodukovat dokumenty ve stejné velikosti jako obrazy, grafiky a realizace v architektuře, ale menším formátem upozornit na jejich doplňkový charakter. Seznam vyobrazení by pak ve svém úvodu měl obsahovat popis metodiky výběru reprodukováných uměleckých děl. Bartášková sice na jiném místě uvádí, že díla Rostislava Nováka jsou rozptýlena v soukromých sbírkách, případně zůstávají v majetku autora (s. 25), přesto není jasné, jak bylo při shromažďování děl postupováno. Seznam totiž neobsahuje u žádného z děl informaci o jeho uložení (zda je majitelem soukromý sběratel, autor sám, nebo případně nějaká instituce). Není také jasné, proč u několika děl chybí informace o technice a rozměrech. Absenci těchto informací měla autorka v popsané metodice vytváření obrazového přehledu autorova díla vysvětlit. Nedostatky lze bohužel najít také v systému poznámek. Ve zkrácené formě poznámky 12 nacházíme odkaz na Pijoana 1984, strany 148, 152. V Seznamu použitých pramenů a literatury, nabízejícím rozšířený bibliografický údaj citovaných děl, však Pijoan uváděný není. Kromě toho, že zde došlo k formálnímu nedopatření, které by bylo možné přičíst „redakčnímu šotkovi“, je nutné podotknout, že syntéza editovaná Pijoanem už je v českém prostředí překonaná a bylo by možné doporučit práci s následujícími knihami: RUHRBERG, K. – WALTHER, I. F. (eds.), *Umění 20. století. Malířství, sochařství a objekty, Nová média, Fotografie*. Praha 2004; FOSTER, Hal (ed.), *Umění po roce 1900*, Praha 2007.

Těchto syntéz, případně monografických studií, by bylo žádoucí využít také pro rozšíření informace o Novákově zaměstnavateli a učiteli v Paříži, Victoru Vasarelym (s. 6).

Zmíněné výtky ovšem rozhodně nemění nic na faktu, že bakalářská práce Kláry Bartáškové splnila nároky, které jsou na ni kladené. proto ji doporučuji k obhájení.

V Praze dne 10. ledna 2010

  
podpis vedoucího bakalářské práce